

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: B. T. H.
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Moravské nám. 13, 602 00 Brno,
proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. CPR-7708-3/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydaného pod č.j. KRPP-13489-14/ČJ-2025-030022 ze dne 25. 1. 2025. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států Evropské unie a smluvních států“), byla stanovena na 2 roky.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřeně přísné. Vzhledem k tomu, že se správními orgány v průběhu řízení spolupracovala, měla jí být uložena pouze povinnost k opuštění území ČR. Dále podle žalobkyně není přezkoumatelné, proč jí byla uložena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států právě v trvání dvou let. Správní orgán I. stupně na str. 3 svého rozhodnutí sice podrobně popisuje proč jí uložil opatření v této délce, ale neobjasňuje, v čem se její situace liší od cizince, kterému by bylo možno uložit opatření kratší.
3. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že vzhledem k tomu, že v řízení nebyla shledána nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, nebyl ani dán důvod pro postup v intencích ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb., na který žalobkyně odkazuje. K možnosti vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky dle ustanovení § 50a) odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., žalovaný uvádí, že na žalobkyni nedopadá žádné písmeno z tohoto ustanovení a aplikace předmětného ustanovení tak není ze zákona možná, neboť žalobkyně není držitelem oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie. Podle žalovaného námitka nepřezkoumatelnosti ve vztahu k délce uloženého správního vyhoštění je rovněž nedůvodná. Doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí v trvání 2 let. Povinností správních orgánů je řádně odůvodnit stanovenou dobu a nikoliv dobu, která stanovena nebyla, což se v daném případě stalo. Přestože žalobkyně mohla v řízení využít všechny své procesní práva, proti takto stanovené době nic nenamítala a neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily v její prospěch. Žalovaný považuje takto stanovenou dobu (i přes její výši), za odpovídající danému případu a rovněž v souladu se správní praxí aplikovanou v obdobných případech. K danému lze doplnit, že spolupráci žalobkyně žalovaný neshledal, neboť již při pobytové kontrole se vydávala za jinou osobu, kdy se prokázala povolením k pobytu č. X., vydaným na jméno T. T. T. Dle provedené lustrace žalovaným se jedná o stejnou osobu, která žalobkyni do České republiky pozvala, a která bydlí v ulici (G.), kde údajně doklad našla. Její vědomý neoprávněný pobyt na území České republiky nebyl nikterak zanedbatelný a trval téměř rok a půl.*
4. Žalobu soud neshledal důvodnou.
5. *Ze správního spisu vyplývá, že dne 24.1.2025 byla na adrese P., N. J., kontrolována cizinka, která se prokázala českým povolením k pobytu č. X., vydaným na jméno T. T. T., nar. X. Provedenou lustrací v policejních evidencích a porovnáním fotografie s podobou cizinky pojala hlídka podezření, že se nejedná o tutéž osobu. Následně byl cizince prostřednictvím kamarádky doručen její cestovní doklad č. X., vydaný na jméno T. H. B., nar. X., st. příslušnosti X., ve kterém bylo vyznačeno již neplatné české krátkodobé vízum č. X. s platností od 20.5.2023 do 17.8.2023, s dobou pobytu na 90 dní. Jelikož cizinka jiným vízem*

nebo oprávněním k pobytu nedisponovala, bylo s ní zahájeno správní řízení z důvodu naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb.

6. Žalobkyně ve správním řízení protokolu uvedla, že na území České republiky přicestovala na pozvání jako turistka dne 20.5.2023 a od té doby pobývá nepřetržitě v České republice. Povolení, kterým se hlídce při kontrole prokázala, našla dne 23.1.2025 na ulici G. v P. Věděla, že jí skončila platnost uděleného víza, ale z důvodu výdělků zůstala v České republice. Ke své osobě uvedla, že celá její rodina (manžel a dvě zletilé děti) žijí ve Vietnamu, v České republice nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky a k překážkám ve vycestování uvedla, že žádné nemá a vycestuje dobrovolně. Zároveň cizince nehrozí žádný trest, nebo nelidské zacházení.
7. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že doba zákazu vstupu na 2 roky byla stanovena ve spodní hranici maximální doby stanovené zákonem o pobytu cizinců. Při stanovení této doby vzal správní orgán v potaz délku neoprávněného pobytu žalobkyně na území od 18. 8.2023, do 24. 1. 2025 bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán současně přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně si byla vědoma skutečnosti, že pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, přesto neučinila žádné kroky k odstranění tohoto závadného stavu. Při pobytové kontrole se navíc prokázala povolením k pobytu, které jí nenáleželo, proto má správní orgán stanovenou dobu za přiměřenou uvedeným skutečnostem a za dostatečnou k ochraně zájmů státu.
8. Dále správní orgán prvního stupně k otázce přiměřenosti rozhodnutí dle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců vycházel z následujících úvah: Žalobkyně pobývala oprávněně na základě víza v ČR 90 dní a tato doba je natolik krátká, že rozhodnutím o vyhoštění nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně nevycestovala, protože zde chce pracovat, tudíž podle správního orgánu nemůže do rozhodnutím k nepřiměřenému zásahu u dospělé zdravé ženy, která chce a může pracovat, tedy se o sebe dokáže postarat, dále na území EU nemá žádné rodinné či blízké svazky, majetky či závazky, ani není schopna uvést adresu, kde bydlí, naopak je ve stálém kontaktu s rodinou ve Vietnamu. Správní orgán citoval ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, a ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně bez platného oprávnění k pobytu, aniž by k tomu byl oprávněn. Podle správního orgánu zájmem státu je, aby se na území zdržovali pouze cizinci, kteří pobývají na území oprávněně. Žalobkyně pobývala na území ČR od 18. 8. 2023 do 14. 1. 2025 bezplatného oprávnění a k tomu se při pobytové kontrole prokazovala nalezeným povolením k pobytu, které jí nenáleželo. Z těchto důvodů je zájmem státu ukončit neoprávněný pobyt žalobkyně na území ČR.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „svým jednáním cizinka naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., neboť pobývala na území České republiky od 18.8.2023 do 24.1.2025, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněna. Současně bylo dostatečným způsobem prokázáno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že se cizinka dopustila protiprávního jednání, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení a za které jí bylo následně správním orgánem I. stupně uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí a její délka odpovídá všem

okolnostem, za kterých se vytýkaného porušení zákona dopustila a zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. I z hlediska správnosti lze uložené správní vyhoštění na dobu 2 let označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem č. 326/1999 Sb. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. S ohledem na skutečnost, že odvolání nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně odůvodněno, bylo posuzováno jako napadení rozhodnutí v celém jeho rozsahu. V uvedeném ohledu odvolací orgán odkazuje na své výše uvedené hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost. Protiprávní jednání cizinky bylo prokázáno nade vší pochybnost, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Lze tedy se správním orgánem I. stupně souhlasit, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb.“

10. S argumentací správních orgánů obou stupňů se soud ztotožňuje. V dané věci bylo jednoznačně prokázáno jak lustrací v informačních systémech policie, tak i výpovědí žalobkyně, že tato přicestovala do České republiky pouze na turistické vízum opravňující ji pobývat v ČR pouze 90 dní. Jelikož pak žalobkyně v pohovoru výslovně uvedla, že od příjezdu již nevycestovala, uplynula jí lhůta 90 dní a od 18. 8. 2023 do zahájení řízení o vyhoštění 24. 1. 2025 byl její pobyt na území neoprávněný. Tuto okolnost žalobkyně v žalobě nerozporuje, pouze považuje za nepřiměřeně přísné jak samotné vydání rozhodnutí o vyhoštění, tak i dobu zákazu vstupu na území členských států EU.
11. Soud nepřiměřenost napadeného rozhodnutí neshledal. Pokud jde o dobu, pro kterou po kterou nelze umožnit žalobkyni opětovně vstoupit na území členských států Evropské unie, z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že tato doba byl dostatečně odůvodněna konkrétními okolnostmi, tj. zejména dobou, po kterou se žalobkyně zdržovala na území neoprávněně. Jednalo se o cca rok a půl, přičemž pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, hodlala se žalobkyně, a to vědomě, zdržovat na území neoprávněně i nadále. Jelikož přicestovala na turistické vízum opravňující k pobytu pouze a 90 dní, délku jejího neoprávněného pobytu lze hodnotit jako poměrně dlouhou. Nadto žalobkyně výslovně přiznala, že v ČR také nelegálně pracuje a nemá zde žádné osoby blízké. Prokazovala se také vědomě cizím oprávněním k pobytu. Proto dle názoru soudu pro vydání rozhodnutí o vyhoštění byly splněny zákonné podmínky a rovněž doba zákazu vstupu na území v délce 2 roky, která je v dolní polovině zákonné sazby, je dle názoru soudu přiměřená.
12. Zákon č. 326/1999 Sb. ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt bez víza, uložit správní vyhoštění, pokud v daném případě nebyla shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž nenastala situace předpokládaná zákonem č. 326/1999 Sb., tj. že by v případě cizince neoprávněně pobývajícího na území nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění a pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění

nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

14. Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle názoru soudu také nepochybně vyplývá, že správní orgán velmi podrobně a dostatečně vyložil důvody, pro něž dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně nezasáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil. Žalobkyně pobývala v ČR oprávněně jen velmi krátkou dobu 90 dní, během níž si nevytvořila žádné vazby na území, nemá zde žádné blízké osoby ani majetek, naopak je ve stálém kontaktu s rodinou ve Vietnamu. Je zdravá a praceschopná. Zájmem státu vyjádřeným v § 104 písm. n) a § 119 zákona o pobytu cizinců je, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci s platným oprávněním k pobytu, a také s povolením k zaměstnání. Tento zájem dle názoru soudu jednoznačně převážil nad zájmem žalobkyně zde nadále pobývat a event. i pracovat.
15. Dle názoru soudu v projednávané věci byly podmínky pro správní vyhoštění splněny. Soud neshledal rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřeným ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, ani nebyly shledány podmínky pro postup podle § 50a téhož zákona. Pro rozhodnutí si správní orgán opatřil dostatek podkladů (lustrace v informačních systémech, cestovní doklad, úřední záznam o pobytové prohlídce a zejména protokol o pohovoru s žalobkyní), a skutkové zjištění dle názoru soudu je bez důvodných pochybností v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.
16. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. května 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně